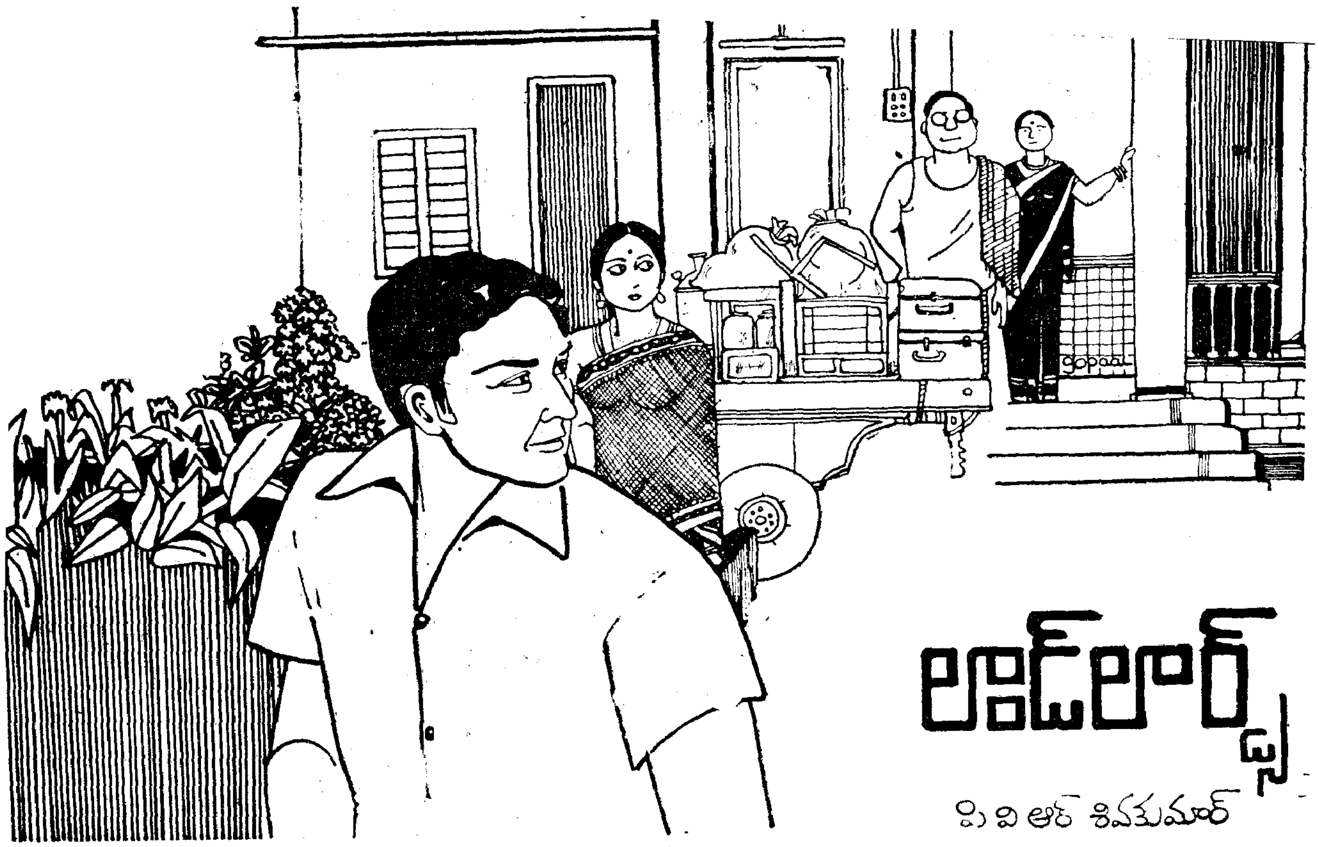

లాండ్‌లార్డ్స్

పి వి ఆర్ శివకుమార్

"ఎలా వుంది ఇల్లు ?"

ఇద్దరం కుర్చీలో కూర్చున్నాక, సిగరెట్ వెలిగిస్తూ అడిగాడు పానకాలు.

"బావుంది. అద్దెకిచ్చే పోర్షనన్నట్టు కాకుండా, అన్ని వసతులూ అమర్చారు ఇంతమంచి పోర్షన్ దొరకటం ఈ వూళ్ళో చాలా కష్టమే"

మనస్ఫూర్తిగా అన్నాడు శేషగిరి.

"అద్దెకివ్వటం, ఇవ్వకపోవటం తరవాతి మాట సొంత ఇల్లు అంటూ కట్టుకుంటున్నప్పుడు అన్ని వసతులూ చూసుకు కట్టుకోకపోతే ఎలా ?"

"ఆఫ్‌కోర్స్. కానీ చాలామంది వ్యాపార దృక్పథంతోనే కడుతున్నారీమధ్య అద్దె యిళ్ళు. అలాటి చోట్ల వసతుల కన్నా, వైశాల్యమే ముఖ్యమయి పోతుంది. ఎన్ని గదులు కట్టాం, ఎన్ని పోర్షన్లు అవుతాయి అనే తప్ప, ఎన్ని వసతులు అమర్చాం, ఏ పాటి సుఖంగా ఎవరయినా ఇక్కడ వుండగల్రు అన్న ఆలోచన వుండదు"

"ఆ మాట నిజమే. కానీ, వెధవది మనం అంత వ్యాపారాత్మకంగా ఆలోచించలేమండీ! అద్దెకుండే వాళ్ళు యివాళ వుంటారు— రేపు మారతారు. ఇల్లు మాత్రం ఎల్లకాలం మనదే కదా!" అన్నాడు పానకాలు.

"మీ ఫిలాసఫీ బావుంది; నిజమేకూడా!" నవ్వాను శేషగిరి.

"అయిదేళ్ళవుతోంది యిల్లు కట్టించి. కొత్తలోనె దిగారు యీ పోర్షన్‌లో వాళ్ళు. అప్పుడు ధరలు ఎలా వుండేవో తెలుసుగా— లొంభై రూపాయలకి ఇచ్చాను పోర్షన్. ఇప్పుడు ప్రతిదీ ఎలా మండి పోతున్నాయో చూస్తున్నారా— అయినా నయాపైస అద్దె పెంచలేదు. ఇటు యిళ్ళ పన్నులు చూస్తే కళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. సొంత యింటి కన్న అద్దె కొంప నయం అనిపిస్తోంది. ఇలాటి పరిస్థితుల్లో యింత కన్న ఏం చెయ్యగల్ను?"

పానకాలు మాటల్లో సమర్థన కన్న సత్యమే ఎక్కువగా వున్నట్టు తోచింది శేషగిరికి.

"అవును. ఎవరైనా ఇంతకన్న ఏం చెయ్యగలం" అన్నాడు.

"రెండొందలని చెప్పినా ఎవరు పడితే వాళ్ళు రెడీగా వచ్చేస్తారు. కానీ, మనకి మనుషులు ముఖ్యం కదా— డబ్బు దేముంది ఇలా వస్తే అలా పోతుంది. మాట దెబ్బె అయిదు రీజనబుల్ రెంటే అనుకుంటు న్నాను..."

'రీజనబుల్ కాదు—చవకే!' మనసులో అనుకున్నాడు శేషగిరి.

"ఆల్ రైట్. ఓ పాతిక అటో యిటో మనసులు కలియటం ముఖ్యం. నాకేం అభ్యంతరం లేదు." అన్నాడు బయటికి.

"ఓ.కే. రేపుదయం వచ్చేస్తారు వాళ్ళు పూర్తించి. మళ్ళీ నేను చెప్తాను. రేపు సాయంత్రం మీరు రండి, మా అత్తయ్యగారబ్బాయి అని చెప్తాను."

"అలాగే" అన్నాడు శేషగిరి. అయాచితంగా లభించబోతున్న అందమయిన ఆ యింట్లోని పోర్షన్ అతన్లో ఆనందాన్ని నింపింది.

* * *

“రా, రా! ఏం ఇంతాలస్యమయింది ?” ఆదరంగా ఆహ్వానించాడు పానకాలు.

“ఇతనే మా మేనత్త కొడుకు. చెప్పానుగా, నెలరోజులైంది యిక్కడికి ట్రాన్స్ఫరై వొచ్చి. ఇల్లు దొరక్క నానా అవస్థగానూ వుందిట. అందుకే యింకా వాళ్ల ఫామిలీని కూడా తీసుకురాలేదు.”

పరిచయం చేశాడు అక్కడే కూర్చునివున్న మరో వ్యక్తికి.

“ఈయనే యిప్పుడా వాటాలో వుంటున్నది. మంచి స్నేహితులమైపోయాం ఈ అయిదేళ్లలోనూ. తప్పనిసరికాబట్టి ఖాళీ చేస్తున్నారుగానీ, లేకపోతే...”

“నెలరోజులుగా ప్రయత్నించినా ఎక్కడా మంచి యిల్లు దొరకటంలేదు...” అపాలజిటిగ్గా అన్నాడు శేషగిరి.

“అయినా, నన్నొదిలి వేరే యింట్లో నిన్నుండనిస్తానా ?” నవ్వాడు గట్టిగా పానకాలు, “అందుకే యిల్లు దొరక్కుండా పోయింది.”

“ఫర్లేదులెండి. ఫస్ట్కి నేనే ఖాళీ చేసేస్తాను. మా ఆవిడ ఎలాగూ పురిటికి వెళ్లిపోయిందికదా! మరో మూణ్ణెల్లదాకా నేనొక్కడినే ఏ ఫ్రెండ్ గదిలోనో తలదాచుకుంటే, ఈలోగా మరో యిల్లు దొరక్కపోదు.” ఇబ్బందిగా అన్నాడు ఆ వ్యక్తి.

శేషగిరికి అతని మొహం చూస్తే జాలివేసింది. తను ఆడుతున్న నాటకానికి, తనమీద తనకే అసహ్యంవేసింది. కానీ, ఏ వారానికా వారం ‘యిల్లు దొరికిందా ?’ అంటూ శ్రీమతి కురిపిస్తున్న ఉత్తరాల బాణాలు గుర్తొచ్చాయి. నెల్లాళ్ళుగా సరయిన యింటికోసం తను పడుతున్న పాట్లు గుర్తొచ్చాయి. అతనిమీది జాలినీ, తనమీది అసహ్యాన్నీ అవి చంపేశాయి. ముఖాన ఓ చిర్నవ్వు పులుముకు మౌనంగా వుండిపోయాడు. ఆ రాత్రే భార్యకి ఉత్తరం రాసిపడేశాడు కూడా—

“ఇల్లు దొరికింది. మొదటి వారంలో వచ్చెయ్యి” అని!

* * *

“అబ్బ! చాలా బావుందండీ యిల్లు. పెరట్లో చెట్లు, ముందువయిపు పూల మొక్కలు! బానే సంపాయించారు !” మెచ్చుకోలుగా అంది ఇల్లంతా తిరిగి చూసిన సావిత్రి, శేషగిరితో.

“మరేమనుకున్నావ్ ? మన నోరు మంచిదైతే ఏ వూరైనా మంచిదౌతుందిట! నెల్లాళ్ల స్నేహంతో — అయిదేళ్లనించీ వుంటున్న వాళ్లచేత ఖాళీ చేయించి — నాకిచ్చేశాడు పానకాలు !” గర్వంగా అన్నాడు శేషగిరి.

“మీ నోటి సంగతే చెప్పుకోవాలి” అంది సావిత్రి మూతి వంకరగా తిప్పి.

“ఏం దానికేం తక్కువయింది ?”

“అబ్బే... ఏమీ కాలేదు. నామీద తప్ప అందరిమీద మంచితనాన్నే కురిపిస్తుంది.” వెక్కిరింతగా నవ్వింది సావిత్రి.

పానకాలు భార్య సుందరికీ, సావిత్రికీ కూడా వీళ్లు వచ్చిన వారం రోజుల్లోనే మంచి స్నేహం కుదిరిపోయింది. అందుకు నిదర్శనంగా వాళ్ల యింటి కూరలూ వీళ్ల యింట్లోకీ, వీళ్ల యింటి వూరగాయలు వాళ్ల యింట్లోకీ రవాణాలు సాగించటమూ మొదలయింది

తృప్తిగా గాలి పీల్చుకున్నాడు శేషగిరి.

* * *

ఏడాది కాలం గడిచిపోయింది. ఈ ఏడాదిలోనూ శేషగిరికీ, సావిత్రికీ ఆ యింటితో బంధం బలపడింది. నెల రోజుల క్రితం సుందరి పురుడు పోసుకున్నప్పుడు సావిత్రి ఆమెకి సొంత అక్కలా సాయం చేసింది. సుందరి ఆస్పత్రిలో వున్న వారం రోజులూ, ఆ తరవాత అడపా, దడపా అవసరమయినప్పుడూ పానకాలుకీ, సుందరికీ కూడా తన యింట్లోనే వంటచేసి పంపింది సావిత్రి. అది వాళ్లమధ్య బంధం బలపడేందుకు మరింత దోహదం చేసింది. ఇంట్లో చేరిన కొత్తల్లో అప్పుడప్పుడు పానకాలుకి తన స్కూటర్ మీదే లిఫ్ట్ యిచ్చే శేషగిరి యిప్పుడు ప్రతిరోజూ అతన్ని తనే తీసుకువెళ్తున్నాడు. ఎప్పుడేనా పానకాలుకి బయల్దేరడం కాస్త ఆలస్యమయితే, తనూ ఆగిపోయి, ఆఫీసుకు ఆలస్యంగా వెళ్లి ఆఫీసర్నించి చివాట్లు కూడా పానకాల్తో పాలుపంచుకుంటున్నాడు. పానకాలు, సుందరి సినిమాలకి, షికార్లకి తిరగటానికూడా, వీలయినప్పుడల్లా, తన స్కూటరివ్వటానికి శేషగిరి సంశయించటం లేదు — అటువంటి సందర్భాల్లో సావిత్రి వెనకనించి గొణుగుతున్నా!

“నువ్వింకా వాళ్లని పరాయివాళ్లుగా భావించటంమేం బాగాలేదు సావీ, అతను ఆఫీసులో నాకన్న సీనియర్. ఇక్కడా మన యింటి హక్కుదారు. అయినా అలాటి ఫీలింగ్ ఎక్కడేనా చూపిస్తున్నాడా, చెప్పు ? అయినప్పుడు మనం అతనికి కాస్త చేదోడువాదోడుగా వుంటేనూ, ఎప్పుడేనా మన స్కూటర్ యిస్తేనూ నష్టపోయేదేముంది ?

ఇల్లు దొరకని స్థితిలో వున్నవాళ్లని ఖాళీ చేయించి మనకి తక్కువ అద్దెకే యిచ్చాడు. ఇప్పుడీ యింటికి ఎవరైనా రెండొందలయాభై అయినా ఇస్తారు. అలాగని మనని అద్దె పెంచమన్నాడా ? మనం ఎప్పటికేనా సొంత ఇల్లు కట్టుకుంటే తప్ప ఈ యిల్లు ఖాళీ చెయ్యనక్కర్లేదు కదా! అలాటప్పుడు మనమంతా ఒక్క కుటుంబంలా మసులుకోవలసిన అవసరం వుందా, లేదా ?”

అంటూ భార్యకి సర్దిచెప్పేవాడు.

* * *

అర్ధరాత్రివేళ బజర్ మోగిన చప్పుడుకి లేచాడు శేషగిరి. వెళ్లి తలుపు తీశాడు. ఎదురుగ్గా టెలిగ్రాం మెసెంజర్.

పశ్చిమ జర్మనిలో గోమాత

గోమాతను పూల మాలతో సత్కరించటం విన్నారా! మనం భారత దేశంలో గోమాతను పూజిస్తాం. అలాగే పశ్చిమ జర్మనీలో బవేరియా రాష్ట్రంలో పశు సంపద విస్తారం- గోవుల మందను గోపాలురు వేసవి కాలంలో పర్వత ప్రాంతాలకు మేతకై తీసుకుపోతారు. వేసవి ముగియగానే ఆ మందలను తిరిగి గ్రామాలకు తీసుకు వస్తారు. ఇలా తిరిగి తీసుకు వచ్చినపుడు గ్రామస్తులందరూ గోవులను పూలతో అలంకరించి వేడుక చేసుకుంటారు. ఆ పుష్టిగా ఉన్న గోవులను చూచినపుడు, పుష్పములతో అలంకరించినపుడు కనుల పండుగగా వుంటుంది. ఆ పూల మాలలను భారంగా తీసుకువస్తారు. ప్రతి గోవుకు శరీరం అంతటా పుష్పాల దండలను కడతారు. తల పై పువ్వుల కిరీటాన్ని ధరింప చేస్తారు. ఈ గోమాతలను గ్రామీణ స్త్రీలు హారతులతో స్వాగతం పలుకుతారు.

"ఎవరికి టెలిగ్రాం?" ఆత్రంగా అడిగాడు.

"టి. పానకాలు."

"ఐసీ! అంటే మా పక్కవాటా. ఉండు పిలుస్తాను." అంటూ వెళ్లి పానకాలుని లేపాడు.

"మా పెద్దమ్మ కొడుక్కి సీరియస్‌గా వుందిట. వెంటనే వెళ్లాలి." చెప్పాడు పానకాలు, టెలిగ్రాం చదవగానే.

"ఒక్కడే కొడుకు ఆవిడకి. చిన్నవాడే! ఇద్దరు పిల్లలున్నారు కూడా. ఏమయిందో ఏమిటో..." కంగారుగా అన్నాడు మళ్లీ.

"అయామ్ సారీ" అన్నాడు శేషగిరి, "ఏ వూరు వాళ్లది?"

చెప్పాడు పానకాలు. టైం చూశాడు శేషగిరి. పదకొండు ముప్పావు కావొస్తోంది.

"ఇప్పుడు రెండింటికి ట్రెయినుంది అక్కడికి. వెళ్తారా?" అడిగాడు. పానకాలు కంగారుగా తలూపాడు,

"వెళ్లాలి. వీలయినంత వెంటనే!"

"డబ్బుందా?"

"వుంది."

పానకాలు లోపలికి వెళ్లి, భార్యని లేపాడు. అరగంటలో యిద్దరూ తయారయ్యారు.

శేషగిరి స్కూటర్‌మీద వెళ్లి ఒక ఆటో తీసుకొచ్చాడు. పానకాలు, సుందరి దాంట్లో బయల్దేరాక, వెనకే వెళ్లి, రైలుకి టికెట్లు కొని, ట్రెయినెక్కించి, ధైర్యం చెప్పి, తిరిగి యిల్లు చేరుకున్నాడు. అప్పుడు టైం రెండున్నర! అంతసేపూ యింట్లో సావిత్రి ఒక్కతే బిక్కు బిక్కుమంటూ కూర్చునివుంది!

* * *

పానకాలు వెళ్లిన నాలుగు రోజులకి ఉత్తరం వచ్చింది శేషగిరికి.

"పెద్దమ్మ కొడుకు పోయాడు – స్కూటర్ ప్రమాదంలో. మరో పది, పన్నెండు రోజులదాకా రాలేను. ఆఫీసులో చెప్పి, లీవ్ సంగతి చూడు." అని రాశాడు అతను.

శేషగిరి మనసు తనే ఎవర్నో పోగొట్టుకున్నట్లు ఫీలయింది, పానకాలు కజిన్ మరణ వార్త తెలియగానే.

మర్నాడు ఆఫీసులో ఆ ఉత్తరం చూపించి, అతను రాగానే శలవు చీటీ రాస్తాడనీ, ప్రస్తుతానికి ఆ ఉత్తరాన్నే 'ఇంటిమేషన్'గా వుంచుకోమనీ ఆఫీసర్‌కి యిచ్చాడు. ఇలా చేశాననీ, వీలు చూసుకుని అక్కడి పనులన్నీ పూర్తయ్యాకే రమ్మనీ పానకాలుకి రాశాడు.

* * *

నెలరోజులు గడిచేక పానకాలు మళ్ళా మామూలు మనిషి అయ్యాడు. ఆ నెల మొదటిరోజున అద్దె యివ్వబోయాడు శేషగిరి అలవాటుప్రకారం.

"నిజా కొంచెం మాట్లాడాలి. వారంరోజులుగా చెప్పాలనుకుంటున్నాను. ఎలా చెప్పాలో తోచటంలేదు" అన్నాడు పానకాలు, అద్దె డబ్బు అందుకోకుండానే.

"అదేమిటి? నాదగ్గర యింకా మొహమాటమా?" అన్నాడు శేషగిరి.

"మా కజిన్ పోయాడు కదా. మా పెద్దమ్మకి వాడొక్కడే కొడుకని చెప్పాననుకుంటాను. నేను తప్ప ఆ కుటుంబానికిప్పుడింకెవ్వర్లూ లేరు..." ఆగాడు పానకాలు.

అతడేం చెప్పదల్చుకున్నాడో శేషగిరికి అర్థంకాలేదు.

"ఊఁ..." అన్నాడు తొందరని సూచిస్తూ.

"ఇప్పుడు వాళ్ళింక ఆ వూళ్ళో వుండేందుకు ఏ అవసరమూ మిగల్లేదు. అందుకే నాదగ్గరకే వచ్చెయ్యమని రాశాను. వచ్చేస్తారు బహుశః పై నెలలో..."

"అదే మంచిది కానీ, నీమీద, పాపం... మరిన్ని బరువు బాధ్యతలు..."

"ఏం చేస్తాం! అయినవాళ్ళకోసం ... తప్పదుగా!" నిట్టూర్చాడు పానకాలు. "వాళ్ళు వచ్చేరంటే ఇప్పుడు మేమున్న పోర్షన్ చాలదు. వాళ్ళకోసం ... వేరే యిల్లయినా చూడాలి ఈ మట్టుపక్కలే..."

"ఛ ... అలా ఎందుకు?" అనేశాడు శేషగిరి. వెంటనే గతుక్కుమన్నాడు. 'తనిప్పుడు పోర్షన్ ఖాళీచెయ్యాలా?'

"మిమ్మల్ని ఖాళీచెయ్యమనడానికి బాధగా వుంది" అన్నాడు పానకాలు.

"ఏం చేస్తాం – అవసరం అలాంటిది." నీరసంగా అన్నాడు శేషగిరి.

"నువ్వు అర్థంచేసుకునేవాడివి కావటం నా అదృష్టం. అందుకే, ఈ నెల అద్దె యివ్వద్దు నేనూ ప్రయత్నిస్తాను నీకోసం మరో మంచి యింటికోసం. నెలాఖరులోగా దొరుకుతుందనుకుంటాను."

"దొరకొచ్చు. ప్రయత్నిస్తాను." శేషగిరి గొంతు నూతిలోంచి వచ్చినట్టు ధ్వనించింది.

* * *

శేషగిరి యింటికోసం అతనికన్న పానకాలే ఎక్కువ శ్రమపడ్డాడు. చివరికి వూరికి కాస్త దూరంలో ఒకమాదిరిగా వున్న పోర్షన్ నూటయాభైకి దొరికింది.

"పాతిక అద్దె తగ్గిందన్నమాటేగానీ, యిల్లు అంత సౌకర్యంగా లేదండీ! పైగా,

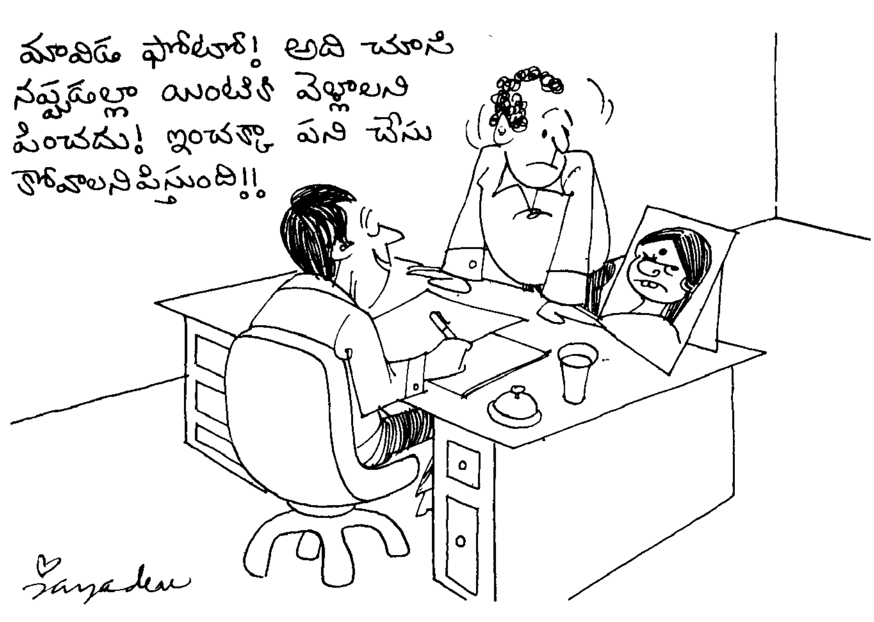

ఏ కన్ను నొచ్చినా, కాలు నొప్పినా సాయం తెచ్చుకుందికి బ్రాహ్మణ పొరుగు కూడా కాదు..." అంటూ సణిగింది సావిత్రి.

"ఏంచేస్తాం చెప్పు. పాపం, అనుకోని ఆపద వచ్చిందతనికి మరి. మనం సమయానికి యిల్లు ఖాళీ చేసి యివ్వకపోతే అవతల అతని పెద్దమ్మగారి కుటుంబం ఎంత బాధపడాలి —" సముదాయించాడు శేషగిరి, "అందుకే ఏదో ఓ యిల్లు దొరికిందే చాలని ఖాళీ చేయటం! మరీ ఇబ్బందిగా వుంటే తీరికమీద మరో యిల్లు చూసుకుందాంలే!"

ఫస్టుకల్లా వూరి చివరి యింట్లోకి మారిపోయారు వాళ్లు. వెళ్లే రోజున పిండి వంటలతోసహా భోజనం పెట్టి, కన్నీళ్లతో వీడ్కోలిచ్చింది సుందరి. శేషగిరికీ, సావిత్రికీ ఎవరో ఆత్మీయుల్ని వదిలి, ఎక్కడో సుదూర తీరాలకి వెళ్లిపోతున్నట్టే భావన కలిగింది.

* * *

మరో నెల గడిచింది. 'మీ పెద్దమ్మగారి ఫామిలీ వచ్చారా' అంటూ గడిచిన నెల రోజుల్లోనూ రెండు, మూడు సార్లడిగిన శేషగిరితో 'ఇంకా రాలేదనే' జవాబిచ్చాడు పానకాలు. అందుకేవో కారణాలు కూడా ఏకరువు పెట్టాడు.

ఆ రోజు సాయంత్రం ఇంటికి వచ్చిన శేషగిరిని భార్య వైఖరి కలవరపెట్టింది. అంతటి ముభావం భార్య కాపురానికి వచ్చిన యీ ఏడాదిలోనూ ఎప్పుడూ చూడలేదతను.

"ఏమయింది సావీ, ఏమిటలా వున్నావ్?" అంటూ అడిగేడు.

"మీ పానకాలుగారి పెద్దమ్మా వాళ్లు వచ్చారుటా?" సావిత్రి ప్రశ్నలో ఏదో వ్యంగ్యం ధ్వనించింది.

"పోయిన వారంలో అడిగాను. ఇంకా రాలేదుట. అక్కడి పొలాలూ, అవీ అమ్మేసుకు రావటంలో ఆలస్యం... ..."

"ప్రతివాళ్ళనీ గుడ్డిగా నమ్మేస్తాం మనం! అందర్నీ స్నేహితులే అనుకుంటాం. మన వెనక వాళ్ళే ఎలాటి గోతులు తవ్వుతున్నారో మనకి తెలీదు..." అతణ్ణి మధ్యలోనే ఆపి, అంది సావిత్రి.

తెల్లబోయాడు శేషగిరి.

"ఏం. ఇవాళేమయింది నీకు — నామీద అలా విరుచుకుపడుతున్నావ్?" అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

"ఇవాళ మధ్యాహ్నం ఏమీ తోచక అలా సుందరి వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను."

"వెళ్తే?"

"మనముండే వాటాలోకి ఎవరో కొత్తవాళ్ళు అద్దెకి దిగారు!" ఖంగున మోగింది సావిత్రి కంఠం.

"ఆం!..."ఉలిక్కిపడ్డాడు శేషగిరి, "కొత్తవాళ్ళు దిగారా? ఒకవేళ వాళ్ళు పెద్దమ్మవాళ్ళేనేమో..."

"కాదు. నేను వాళ్ళతో మాట్లాడాను కదా. మూడొందలకి అద్దెకి దిగారుట!

సుందరిని అడిగాను ఇదేమిటని.

వాళ్ల పెద్దమ్మగారి కోడలికి ఆ ఊళ్ళోనే ఉద్యోగం వుందిట. 'అది వొదులుకురావటం అనవసరమనిపించి, వాళ్ళు యిక్కడికి రావటమే మానుకున్నార'ని చెప్పింది.

అయితే ఆ వాటా మళ్ళీ మాకే యివ్వొచ్చుగా అని అడిగాను. దానికావిడ ఎంత పెడసరంగా మాట్లాడిందో తెలుసా?

'మూడొందల అద్దె భరించే తాహతు వుండొద్దా మీకు?' అనేసింది.

ఎంత అమాయకులమండీ మనం! యెంత అభిమానం చూపేవాళ్ళం వాళ్ళమీద!

అద్దె ఒక్కసారిగా రెట్టింపుచెయ్యటం కోసమే మనకి అబద్ధం చెప్పి ఖాళీ చేయించారు..."

హఠాత్తుగా సావిత్రి గొంతులో దుఃఖం చోటుచేసుకుంది.

"ఛ ... ఛ ... ఏడుపెందుకు ... వూరుకో! పిచ్చిదానా, ఇందులో వాళ్ళ బుద్ధే బయటపడింది. మనం కోల్పోయిందేముంది?

అద్దె పెంచటంకోసమే మనం బంధువులమని చెప్పి, ఏడాది క్రితం మన ముందు వాళ్ళని ఖాళీ చేయించారు. ఇప్పుడు అద్దె పెంచమని మనని అడగటానికి మొగమాటంవేసి వేరేవాళ్ళకి ఇచ్చేశారు..."

"మొగమాటమంటే అర్థం ఏమిటండీ— స్వార్థమా? మొగమాటమే వుంటే మనల్ని అసలు ఖాళీ చేయించేవాళ్ళేనా?" రోషంగా అంది సావిత్రి.

"పోన్లే సావీ, ఇహ ఆ విషయం మర్చిపో. ఇంకెప్పుడూ వాళ్ళింటి వైపే వెళ్ళబోకు..."

బయటికి తేలిగ్గానే అనేశాడుగానీ, తనలో పానకాలుపై రగుల్తున్న ద్వేషాగ్నిని, రేపటినించీ ఆఫీసులో రోజూ కలిసి పని చేయాల్సిన పానకాలు ముందు యెలా చల్లార్చుకుంటూ వుండాలో అతనికి అర్థంకాలేదు!